

Arrest

nr. 101 266 van 19 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 december 2012 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VANDEVOORDE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 7 november 1987 in Grozny (Tsjetsjenië). Op 25 mei 2007 huwde u traditioneel en op 11 februari 2008 officieel met Z. K. (O.V. 7.547.628). Samen met uw vrouw en uw twee kinderen verblijft u in België.

Uw oom, S. T. (O.V. 6.546.279), vluchtte eind 2009 van Rusland naar België, waar hij nog steeds verblijft, omdat hij in Rusland vervolgd werd door onbekenden. Zo werd hij in het jaar 2006 alsook in november 2009 door onbekenden meegenomen en vastgehouden.

Op 18 augustus 2010 werd aan uw oom T. het vluchtelingenstatuut toegekend door de Belgische asielinstanties.

Nadat geruchten de ronde deden dat uw oom naar Rusland zou zijn teruggekeerd, werd uw woonst sinds begin juli 2012 in Grozny in de gaten gehouden door een wagen.

Op 15 juli 2012 werd u van thuis uit meegenomen door enkele onbekenden die president Kadyrov dienen, zogenaamde 'Kadyrovtsi'. U werd vervolgens vier dagen door hen vastgehouden op een u onbekende plaats. Tijdens uw vasthouding werd u ernstig geslagen en ondervraagd over de verblijfplaats van uw oom T. Ook verzekerden de kadyrovtsi u dat u niet meer aan de slag zou kunnen op uw werkplaats en zij zouden beletten dat u uitkeringen zou ontvangen.

Op 19 juli 2012 werd u ten slotte vrijgelaten nadat uw familie aan uw belagers een borgsom had betaald voor uw vrijlating. Uw belagers eisten 500.000 roebel voor uw vrijlating, maar uw familie kon hen slechts 350.000 Roebel betalen. U werd vrijgelaten, doch kreeg u twee dagen de tijd om het resterende bedrag, 150.000 Roebel, aan hen te betalen.

De volgende dag, op 20 juli 2012, ging u samen met uw moeder en uw oom naar Pyatigorsk (Rusland), waar u één nacht bij een vriend van uw oom overnachtte. De daarop volgende dag nam u de trein vanuit Pyatigorsk naar Kiev (Oekraïne), waar u werd opgehaald door een taxichauffeur die u met zijn personenwagen naar België vervoerde.

U kwam aan in België op 24 juli 2012 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

Van uw moeder vernam u dat ook uw vrouw werd meegenomen door onbekenden die naar u op zoek waren.

Vervolgens besloot uw vrouw u te vervoegen in België, waar ook zij, op 13 augustus 2012, een asielaanvraag indiende.

Na het vertrek van uw vrouw verhuisde uw moeder naar Nalchik (Kabardino-Balkarië) omdat ze bang had om in jullie huis in Grozny te verblijven, waar uw belagers u immers na uw vertrek nog steeds zochten.

Na jullie vertrek werden u en uw vrouw ook opgeroepen door de autoriteiten aan de hand van convocaties.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: de Russische binnenlandse paspoorten van u en uw vrouw, uw rijbewijs, de geboorteakten van uw kinderen, uw huwelijksakte, de werkboekjes van u en uw vrouw, uw werkbadge, de schoolattesten van u en uw vrouw, een convocatie op uw naam en een convocatie op naam van uw vrouw."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met Kadyrovtsi omwille van uw oom S. T. (O.V. 6.546.279).

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bleven u en uw vrouw onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van jullie asielrelaas.

Zo wist u niet door wie precies u op 15 juli 2012 werd meegenomen noch waar u precies werd vastgehouden. U werd echter door uw familie vrijgekocht. Toch wist u niet of zij op de hoogte was wie u had meegenomen en waar u werd vastgehouden, en u hebt dit opmerkelijk genoeg niet nagevraagd. Zo

wist u evenmin aan wie uw familie had betaald voor uw vrijlating noch hoe het geld voor uw vrijlating werd overhandigd (CGVS, p. 12-14). In dit verband is het ook uiterst opmerkelijk dat u niet wist of uw belagers officieel deel uitmaakten van de autoriteiten, maar u wel zeker wist dat zij directe ondergeschikten waren van president Kadyrov, zogenaamde 'kadyrovtsi' (CGVS, p. 12, 18). Verder wist u niet van wie de geruchten over een terugkeer van uw oom T. naar Rusland uitgingen, noch kon u aangeven vanaf wanneer deze geruchten precies de ronde deden (CGVS, p. 11). U kon tot slot niet zeggen of erop het moment van uw arrestatie fysiek geweld werd gebruikt tegen uw vrouw of moeder, die op dat moment aanwezig waren (CGVS, p. 13).

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag over de problemen die uw vrouw omwille van u heeft gekend na uw vertrek, waarna zij besloot eveneens het land te ontvluchten en u in België te vervoegen. Zo verklaarde u dat uw vrouw werd lastig gevallen omwille van u, doch verklaarde u niet te weten welke problemen zij dan precies had ondervonden. U wist wel dat uw vrouw eveneens werd meegenomen. U wist echter niet wanneer ze werd meegenomen, door wie ze werd meegenomen, waar ze door haar belagers naartoe werd gebracht, hoe lang ze werd vastgehouden, of ze toen mishandeld werd, noch hoe ze is vrijgekomen.

Bovendien hebt u hierover aan uw vrouw geen enkele informatie gevraagd. U luisterde ook niet naar wat uw vrouw er aan u over vertelde.

Ter verklaring gaf u aan dat het feit dat uw vrouw werd meegenomen in uw cultuur immers een grote schande betekent voor u, waardoor u er niet toe kwam te luisteren naar wat zij hierover vertelde en u er zelf geen vragen over stelde (CGVS, p. 16).

Dit is in deze door u beschreven precaire situatie echter weinig aannemelijk en neemt niet weg dat verwacht kon worden dat u meer informatie kon verschaffen met betrekking tot de problemen die uw vrouw omwille van u heeft gekend en die de reden vormden van haar vlucht.

Ook uw vrouw wist met betrekking tot haar eigen aanhouding niet door wie zij precies werd meegenomen.

Ook zij werd nochtans door familieleden vrijgekocht. Toch wist uw vrouw evenmin of de familieleden die haar vrijlating regelden, wisten door wie zij werd meegenomen, aan wie deze familieleden voor haar vrijlating hadden betaald, noch hoe het geld voor haar vrijlating werd overhandigd (CGVS vrouw, p. 9-10). Ze voerde wel aan dat ze na haar vrijlating maar heel kort meer thuis was (CGVS vrouw, p. 10).

Uit haar verklaringen blijkt echter dat ze na haar aankomst in België nog contact had met zowel haar eigen ouders als uw familie (CGVS vrouw, p. 3), zodat ze wel de mogelijkheid had om zich hierover te informeren.

Ook wist uw vrouw niet hoe het geld voor uw vrijlating werd overhandigd, noch of uw familieleden wisten door wie u werd meegenomen en waar u werd vastgehouden (CGVS vrouw, p. 11).

Daar al deze elementen de kern van jullie asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u en uw vrouw worden verwacht dat jullie hieromtrent gedetailleerde informatie konden verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zouden hebben gelegd, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas ernstig onderuit gehaald.

Daarnaast werden enkele tegenstrijdigheden en inconsistenties opgemerkt in uw verklaringen en die van uw vrouw aangaande uw ontslag op uw werk.

Zo verklaarde u dat u zelf uw ontslag bij de staatsorganisatie 'Gorvodokanal' indiende in juni 2012, hoewel u het tijdstip waarop u uw ontslag indiende niet met zekerheid kon aanduiden (CGVS, p. 5).

Uw vrouw verklaarde daarentegen dat u uw ontslag niet indiende, maar dat u op uw werkplaats werkte totdat u werd aangehouden op 15 juli 2012 en u na uw vrijlating meteen uit Tsjetsjenië en bijgevolg niet meer terugkeerde naar uw werkplaats (CGVS vrouw, p. 4).

Toen zij met uw verklaringen werd geconfronteerd, antwoordde uw vrouw dat zij er misschien niet van op de hoogte is dat u uw ontslag hebt ingediend en dat u niet kon hebben verklaard dat u reeds in juni 2012 stopte met werken (CGVS vrouw, p. 4), wat de vastgestelde tegenstrijdigheden enkel bevestigt. Ongeacht het feit dat u zich niet precies kon herinneren wanneer u uw ontslag indiende, hoewel dit gezien de recentheid van dit feit wel redelijkerwijze van u verwacht kon worden, zijn uw verklaringen op dit punt trouwens weinig consistent.

Zo verklaarde u aanvankelijk dat u in juni 2012 uw ontslag indiende omwille van uw vertrek uit uw land en dit naar aanleiding van bedreigingen van mensen die bij u thuis langs kwamen (CGVS, p. 5).

Nadien verklaarde u plots dat u toen stopte met werken omdat u ander werk wilde (CGVS, p. 12).

Toen u werd gewezen op uw eerdere verklaringen dat u stopte met werken omdat u thuis werd bedreigd, antwoordde u dat u van werk wilde veranderen omdat u werd bedreigd in verband met uw werk. Mensen waren immers jaloers omdat u goed werk had en u werd thuis bedreigd. Daarom wilde u van werk veranderen en aan de slag gaan bij een privéfirmat in plaats van bij de staat.

Op de vraag door wie u dan werd bedreigd, antwoordde dat u niet precies weet hoe u deze mensen moet noemen, maar ze allemaal in het zwart gekleed en gemaskerd zijn. U vervolgde dat ze gewapend zijn en de president dienen (CGVS, p. 12).

Deze beschrijving komt overeen met de beschrijving die u gaf van de personen die u op 15 juli 2012 thuis aanhielden, van wie u evenmin precies kon zeggen wie ze eigenlijk waren, maar ze later kadyrovtsi noemde (CGVS, p. 12, 18).

In dit verband verklaarde u verder dat deze mensen ermee dreigden dat u niet meer bij de staat zou werken, u geen pensioen zou krijgen en uw kinderen nooit uitkeringen zouden ontvangen en dat dit alles gebeurde omwille van uw oom (CGVS, p. 12).

Echter, uit uw eerdere verklaringen blijkt dat u voor uw arrestatie in juli 2012 nooit eerder problemen had gekend omwille van uw oom.

Het is dan ook niet aannemelijk dat u reeds in juni 2012 uw ontslag indiende naar aanleiding van uw problemen met de autoriteiten omwille van uw oom (CGVS, p. 5, 12).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder aangetast.

Voorts legden u en uw vrouw een convocatie op uw naam en een convocatie op naam van uw vrouw voor.

Er dient echter te worden opgemerkt dat jullie verklaringen over de inhoud van deze documenten onaannemelijk vaag zijn.

Zo wisten jullie niet wanneer elke convocatie werd afgeleverd. U wist verder niet wanneer u zich diende te melden, noch door welke dienst of door welke persoon u werd opgeroepen. U wist evenmin in welke hoedanigheid u werd opgeroepen.

Deze informatie wordt nochtans duidelijk in de aan u gerichte convocatie vermeld.

U noch uw vrouw wist ten slotte wat de reactie was van de betrokken diensten door wie jullie werden opgeroepen toen jullie op de opgegeven datum niet kwamen opdagen, en uw vrouw verklaarde dat jullie hier niet naar hebben geïnformeerd (CGVS, p. 8-9; CGVS vrouw, p. 6-7).

Dergelijke onwetendheid aangaande documenten die jullie voorleggen ter staving van jullie asielaanvraag is niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees ten opzichte van uw herkomstland in belangrijke mate.

In ditzelfde verband kan bovendien worden opgemerkt dat zowel u als uw vrouw overeenkomstig de voornoemde convocaties opgeroepen wordt in de hoedanigheid van getuige, wat evenmin wijst op vervolging.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan de verklaringen van u en uw vrouw over jullie reisweg van Rusland naar België.

Zo verklaarde zowel u als uw vrouw eerst naar Pyatigorsk (Rusland) te zijn gereisd, van waar jullie de trein namen naar Kiev (Oekraïne). In Kiev werden jullie elk opgehaald door een taxichauffeur die jullie met zijn personenwagen naar België vervoerde. Onderweg van Oekraïne naar België zouden jullie zelf niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en jullie werden onderweg niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 6-8, 10; CGVS vrouw, p. 5-6, 7-8).

Deze verklaringen zijn weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan de verklaring van u en uw vrouw dat jullie beiden met een personenwagen zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zou zijn binnengekomen (CGVS, p. 10; CGVS vrouw, p. 8).

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat jullie jullie Russische internationale paspoorten, waarvan zowel u als uw vrouw verklaarde dat ze werden ingehouden en niet meer terug gegeven door de taxichauffeurs die jullie van Oekraïne naar België brachten (CGVS, p. 6-7; CGVS vrouw, p. 5-6), bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn, verborgen te houden. Te meer omdat jullie niet eens wisten waarvoor de taxichauffeurs deze paspoorten nodig hadden (CGVS, p. 6; CGVS vrouw, p. 6).

Dit vermoeden wordt bovendien nog versterkt door volgende elementen.

U noch uw vrouw kende ook maar één halte waar de trein onderweg van Pyatigorsk naar Kiev halt hield (CGVS, p. 9; CGVS vrouw, p. 8).

Zowel u als uw vrouw verklaarde bovendien geen afspraken te hebben gemaakt met de taxichauffeurs die jullie van Oekraïne naar België brachten indien er onderweg aan een grenscontrole iets mis zou lopen (CGVS, p. 10; CGVS vrouw, p. 8). Noch wisten jullie of de taxichauffeurs een visum voor jullie reis naar België hadden geregeld of of er onderweg eventueel valse documenten werden gebruikt (CGVS, p. 7; CGVS vrouw, p. 6).

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is en gezien het persoonlijke belang dat jullie hadden bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke jullie verklaarden een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat jullie zo weinig kunnen vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het in dit verband bovendien onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg en dat zij jullie niet op de hoogte brachten over eventuele documenten die tijdens jullie reis naar België werden gebruikt.

In ditzelfde verband is het voorts evenmin aannemelijk dat u verklaarde niet te weten of uw vrouw ooit een internationaal paspoort heeft gehad (CGVS, p. 7).

Jullie verklaarden namelijk allebei dat jullie jullie internationaal paspoort hadden aangevraagd omdat jullie op reis wilden gaan naar Turkije (CGVS, p. 5; CGVS vrouw, p. 5).

Verder zei uw vrouw nog dat u uw internationaal paspoort zelf had aangevraagd en afgehaald (CGVS vrouw, p. 6), hoewel u verklaarde dat uw moeder uw internationaal paspoort in uw plaats aanvroeg en afhaalde (CGVS, p. 7).

Toen uw vrouw met uw verklaring werd geconfronteerd, ontkende ze deze, doch voegde ze toe dat uw moeder alles verder regelde nadat jullie internationale paspoorten aan jullie werden uitgereikt (CGVS vrouw, p. 6), wat deze tegenstrijdigheid geenszins opheft.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder uitgehold.

Uit voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u en uw vrouw in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (de Russische binnenlandse paspoorten van u en uw vrouw, uw rijbewijs, de geboorteakten van uw kinderen, uw huwelijksakte, de werkboekjes van u en uw vrouw, uw werkbadge, en de schoolattesten van u en uw vrouw) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezin en met betrekking tot de loopbaan en studie van u en uw vrouw, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Daar uw echtgenote Z. K. (O.V. 7.547.628), verklaart dat zij haar asielaanvraag volledig baseert op dat van u (CGVS vrouw, p. 4), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve dient erop gewezen te worden dat uw oom, S. T. (O.V. 6.546.279), op 18 augustus 2010 het vluchtelingenstatuut in België heeft verkregen.

Er moet echter op gewezen worden dat deze beslissing genomen werd op basis van zijn persoonlijke verklaringen alsook op grond van de toenmalige veiligheidssituatie."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 oktober 2012 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), juncto artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Aangezien van zijn oom de status van vluchteling werd erkend, laat verzoeker gelden dat *“eveneens geloof (mag) worden gehecht aan de bedreigingen en mishandelingen van de ontvoerders, vermits dit dezelfde personen betreft waarvoor de oom van verzoeker destijds is gevlucht”* (zie het verzoekschrift, p. 4). Het is volgens verzoeker bijgevolg onmogelijk zijn asielrelaas los te koppelen van dat van zijn oom *“vermits zij dezelfde vrees koesteren voor dezelfde persoon”* (zie p. 4).

Verzoeker vindt het opvallend *“dat de motivering van de bestreden beslissing voornamelijk bestaat uit het gebrek aan antwoorden op vragen waarop verzoeker moeilijk had kunnen antwoorden”* (zie p. 4). Hij voert aan dat hij immers werd vastgehouden door personen die hun identiteit niet prijsgaven zodat hij geen namen kan geven.

Gelet op de aard van de vragen die hem tijdens zijn detentie in zijn land werden gesteld, stelt hij dat hij terecht in de veronderstelling was dat de personen op zoek waren naar zijn oom. Verzoeker stelt dat hij ook bedreigd werd door dezelfde personen waarvoor zijn oom destijds op de vlucht sloeg.

Hij voert aan dat hij door deze belevenissen erg in de war is en dat hij zich moeilijk kan herinneren hoe zijn familie de betaling van de borgsom regelde. Hij verklaart dat hij informatie hieromtrent niet belangrijk vond, gezien hij vond dat zijn eigen veiligheid en die van zijn gezin primeerde.

De ambtenaar van het Commissariaat-generaal die het verhoor afnam, heeft volgens verzoeker kunnen vaststellen dat ook zijn vrouw ernstig getraumatiseerd is door haar detentie en die van hem en daardoor herhaaldelijk begon te wenen.

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal blijkbaar weinig respect voor zijn cultuur van zijn land van herkomst; het feit dat van hem verondersteld wordt alle gegevens omtrent het losgeld en de detentie van zijn vrouw mee te delen, toont aan dat geen rekening werd gehouden met zijn leefwereld: *“het ontvoeren van een vrouw betekent inderdaad een schande voor de man, die de plicht heeft om zijn vrouw te beschermen”* (zie p.4).

Verzoeker stelt te twifelen aan de objectiviteit van de beoordeling van de commissaris-generaal, *“vermits hij de bestreden beslissing grotendeels baseert op het gebrek aan verschaffen van informatie omtrent de betaling van het losgeld. De betaling van het losgeld vormt echter slechts een ondergeschikt element in het asielrelaas van Verzoeker”* (zie p. 4).

Verzoeker wijst op zijn eerdere verklaringen waar hij verklaarde dat hij een goedbetaalde job bij de overheid als loodgieter had, waarbij hij regelmatig van vakantie kon genieten en toch voltijds werd betaald; hij stelt dat het onwaarschijnlijk is dat hij een dergelijke job zou opgeven indien zijn veiligheid en die van zijn gezin niet ernstig in het gedrang kwam.

Aangaande de tegenstrijdige verklaringen van hemzelf en zijn echtgenote over zijn ontslag, laat verzoeker gelden dat hij tijdens het verhoor verklaarde dat hij zijn ontslag niet indiende, maar dat hij na zijn aanhouding op 15 juli 2012 wegvluchtte uit Tsjetsjenië en dienvolgens niet meer terugkeerde naar zijn werk.

Zijn echtgenote bevestigde dat zij niet op de hoogte is van zijn ontslag; hiermee bedoelde zij dat haar man geen ontslagbrief indiende of zijn ontslag niet persoonlijk heeft aangezegd bij zijn overste. Verzoeker besluit dat er derhalve geen tegenstrijdigheid is en dat zijn echtgenote met de bewoordingen *“dat u [verzoeker] niet kon hebben verklaard dat u reeds in juni 2012 stopte met werken”* bedoelde dat hij zijn ontslag niet bij zijn overste heeft aangeboden.

Omtrent de door de commissaris-generaal weerhouden ongeloofwaardigheid van verzoekers reisweg, wijst hij erop dat de buitengrenzen van de Europese Unie zeer aanzienlijk zijn en dat het onmogelijk is om een waterdichte controle uit te voeren.

Hij stelt dat het onwaarschijnlijk is dat hij en zijn echtgenote documenten achterhouden, in het bijzonder internationale paspoorten. Hij wijst op de door hen op het Commissariaat-generaal neergelegde documenten en stelt dat er geen enkele reden bestaat om deze stukken achter te houden. Hij wijst er tevens op dat de commissaris-generaal niet twijfelt aan zijn identiteit en die van zijn vrouw en poneert dat de reisweg van ondergeschikt belang is in het licht van zijn asielrelaas.

Wat betreft de weigering van subsidiaire beschermingsstatus, merkt verzoeker op dat in de motivering van de beslissing wordt verwezen naar de vermindering van de gevechtshandelingen tussen de rebellen en de federale en Tsjetsjeense ordediensten en naar het doorgaans kleinschalig en gericht karakter van deze aanvallen.

Verzoeker vindt het opvallend dat de uiteenzetting omtrent de actuele situatie in Tsjetsjenië overkomt als ‘knip- en plakwerk’ en stelt dat *“geenszins in de bestreden beslissing (wordt) onderzocht in welke*

mate de federale en Tsjetsjeense autoriteiten een effectieve bescherming verlenen aan slachtoffers van ontvoeringen en afpersingen” (zie p. 6).

Verzoeker wijst erop dat hij inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen. Hij stelt dat zijn asielaanvraag moet worden beoordeeld in het licht van de afgelegde verklaringen op het Commissariaat-generaal.

Hij voert aan dat zijn relaas in het geheel bekeken coherent en plausibel is en overeenstemt met feiten over het land van herkomst die welbekend zijn, zodat zijn asielrelaas geloofwaardig is en blijft. Het feit dat de stukken niet up-to-date zijn, is aldus volgens hem geen argument om de asielaanvraag te verwerpen; zelfs zonder documenten moet het mogelijk zijn om op basis van mondelinge verklaringen erkend te worden.

Het niet meedelen *“van bepaalde details/aneddotes”* (zie p.6) is volgens verzoeker te wijten aan stress bij het verhoor op het Commissariaat-generaal, ingebakken wantrouw ten aanzien van de overheid ten gevolge van de opgelopen trauma's in het land van herkomst. Hij meent dat de commissaris-generaal uit de incoherenties en het niet meedelen van alle pertinente feiten, niet kan besluiten dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

Vervolgens voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet om reden dat hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt. Verzoeker stelt dat hij afkomstig is van Rusland en bij het aanvragen van asiel uitdrukkelijk gesteld heeft dat zijn leven in gevaar is.

Verzoeker wijst erop dat de subsidiaire beschermingsstatus ingevoerd werd door de Richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), waarvan de criteria zijn overgenomen in artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker somt de voorwaarden op voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus die vervat zijn in artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, met name, de vreemdeling komt niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking en kan geen beroep doen op art. 9 ter van de vreemdelingenwet en er moeten zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen, en dat hij niet onder de uitsluitingsgronden valt.

Verzoeker wijst erop dat de term 'reëel risico' naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM, gebruikt moet worden en dat wanneer er een gegronde vrees voor ernstige schade is om een niet in het Verdrag van Genève genoemde reden (en geen toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet vormt), verzoeker anderszins internationale bescherming nodig heeft en hem de subsidiaire beschermingsstatus zal worden toegekend.

Verzoeker geeft weer waaruit, overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, ernstige schade bestaat:

- Doodstraf of executie;
- Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst;
- Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker stipt aan dat artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet impliceert dat rekening dient te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke situatie van verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen.

Hij verwijst ook naar recente rechtspraak van de Raad waaruit blijkt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land en het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, een klein risico is voldoende om tot de toekenning te besluiten.

Verzoeker stelt dat *“voortdurende schendingen van mensenrechten in Rusland trieste realiteit (zijn), en de lokale autoriteiten niet bij machte (zijn) op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is”, en dat “uitwijken naar een andere regio binnen Rusland evenmin een optie (is) aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is”* (zie p. 7).

Hij besluit dat die situatie in zijn land van herkomst tot op de dag van vandaag blijft voortduren en algemeen bekend is zodat ook de commissaris-generaal ervan op de hoogte dient te zijn.

Verzoeker verwijst naar een rapport van “Amnesty International” van 2012 waarin de actuele situatie in Rusland beschreven wordt en waaruit blijkt dat wanneer hij zou terugkeren, er een reëel risico op ernstige schade is; bovendien, zo stelt hij, kan hij zich niet onder de bescherming van de lokale autoriteiten kunnen, of wegens dat risico, willen stellen.

Bijgevolg stelt verzoeker moet zijn vraag om subsidiaire bescherming gegrond worden verklaard. Verzoeker haalt daarnaast ook een schending aan van artikel 3 EVRM waarbij hij erop wijst dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hij geeft een theoretische uiteenzetting over “de minimale graad van ernst” opdat een behandeling binnen het toepassingsgebied van voormeld artikel 3 zou komen en herhaalt dat voortdurende mensenrechtenschendingen een trieste realiteit zijn in Rusland, dat lokale autoriteiten niet bij machte zijn om op te treden tegen gewapende conflicten en dat uitwijken voor hem evenmin een optie is, dat de schendingen tot op de dag van vandaag blijven voortduren en de commissaris-generaal hiervan op de hoogte dient te zijn. Verzoeker besluit dat de afwijzing van zijn asielaanvraag impliceert dat hij de facto gedwongen wordt België te verlaten waardoor hij blootgesteld zal worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in zijn land wat een schending inhoudt van artikel 3 EVRM.

Verzoeker voert tevens een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker wijst op het grondrecht op basis waarvan iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. Verzoeker wijst er ook op dat de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, inhoudt dat iedere bestuurshandeling moet worden ondersteund door deugdelijke motieven die naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd; verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State van 20 november 2001.

Verzoeker zet uiteen dat de motievencontrole bestaat uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) de juridische juistheid van de motieven, (iv) het bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

Verzoeker merkt op dat de motieven van een beslissing de feiten zijn die de actor van de handeling tot het stellen ervan heeft bewogen, of nog, op de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen. De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer ze ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten, niet bestaan, of het bestaan van die motieven niet bewezen is.

Verzoeker voert aan dat de Raad een administratieve rechtshandeling kan vernietigen omwille van een onvoldoende zorgvuldige voorbereiding van de beslissing.

Verzoeker meent dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn, gezien ze feitelijk onjuist zijn, falen naar recht en bijgevolg de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing leidt verzoeker af dat (zie p. 9) *“de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van Verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt”*.

Tenslotte laat verzoeker gelden dat de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht voortvloeit uit de schending van de voorgaande middelen.

Hij besluit dat hij voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend, minstens aan de criteria om beroep te kunnen doen op subsidiaire bescherming.

Verzoeker vraagt de Raad in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en zijn hoedanigheid als vluchteling te erkennen en om de bestreden beslissing te vernietigen, omdat wat de vluchtelingenstatus betreft, essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad de bestreden beslissing niet kan bevestigen of hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen en dienvolgens het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en om de bestreden beslissing te vernietigen, omdat wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad de bestreden beslissing niet kan bevestigen of hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen en dienvolgens het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade

bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

2.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen". Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt (RvV, nr. 30.244 van 31 juli 2009).

De commissaris-generaal stelt derhalve in zijn beslissing terecht dat de vluchtelingenstatus enkel wordt erkend wanneer geloof wordt gehecht aan de problemen van verzoeker in zijn land van herkomst en er aldus een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Het gegeven dat de oom van verzoeker in België als vluchteling werd erkend, heeft niet tot gevolg dat geen onderzoek naar de geloofwaardigheid van de door verzoeker opgegeven relaas moet worden gevoerd, ook al stelt verzoeker dat zijn problemen ontstaan zijn naar aanleiding van de problemen van zijn oom.

Met betrekking tot de vaststelling van de commissaris-generaal in zijn beslissing dat verzoeker en zijn echtgenote vage verklaringen aflegden over belangrijke aspecten van hun asielrelaas: *“Zo wist u niet door wie precies u op 15 juli 2012 werd meegenomen noch waar u precies werd vastgehouden. U werd echter door uw familie vrijgekocht. Toch wist u niet of zij op de hoogte was wie u had meegenomen en waar u werd vastgehouden, en u hebt dit opmerkelijk genoeg niet nagevraagd. Zo wist u evenmin aan wie uw familie had betaald voor uw vrijlating noch hoe het geld voor uw vrijlating werd overhandigd (CGVS, p. 12-14). In dit verband is het ook uiterst opmerkelijk dat u niet wist of uw belagers officieel deel uitmaakten van de autoriteiten, maar u wel zeker wist dat zij directe ondergeschikten waren van president Kadyrov, zogenaamde 'kadyrovtsi' (CGVS, p. 12, 18). Verder wist u niet van wie de geruchten over een terugkeer van uw oom T. naar Rusland uitgingen, noch kon u aangeven vanaf wanneer deze geruchten precies de ronde deden (CGVS, p. 11). U kon tot slot niet zeggen of erop het moment van uw arrestatie fysiek geweld werd gebruikt tegen uw vrouw of moeder, die op dat moment aanwezig waren (CGVS, p. 13).*

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag over de problemen die uw vrouw omwille van u heeft gekend na uw vertrek, waarna zij besloot eveneens het land te ontvluchten en u in België te vervoegen. Zo verklaarde u dat uw vrouw werd lastig gevallen omwille van u, doch verklaarde u niet te weten welke problemen zij dan precies had ondervonden. U wist wel dat uw vrouw eveneens werd meegenomen. U wist echter niet wanneer ze werd meegenomen, door wie ze werd meegenomen, waar ze door haar belagers naartoe werd gebracht, hoe lang ze werd vastgehouden, of ze toen mishandeld werd, noch hoe ze is vrijgekomen. Bovendien hebt u hierover aan uw vrouw geen enkele informatie gevraagd. U luisterde ook niet naar wat uw vrouw er aan u over vertelde. Ter verklaring gaf u aan dat het feit dat uw vrouw werd meegenomen in uw cultuur immers een grote schande betekent voor u, waardoor u er niet toe kwam te luisteren naar wat zij hierover vertelde en u er zelf geen vragen over stelde (CGVS, p. 16). Dit is in deze door u beschreven precaire situatie echter weinig aannemelijk en neemt niet weg dat verwacht kon worden dat u meer informatie kon verschaffen met betrekking tot de problemen die uw vrouw omwille van u heeft gekend en die de reden vormden van haar vlucht.

Ook uw vrouw wist met betrekking tot haar eigen aanhouding niet door wie zij precies werd meegenomen. Ook zij werd nochtans door familieleden vrijgekocht. Toch wist uw vrouw evenmin of de familieleden die haar vrijlating regelden, wisten door wie zij werd meegenomen, aan wie deze familieleden voor haar vrijlating hadden betaald, noch hoe het geld voor haar vrijlating werd overhandigd (CGVS vrouw, p. 9-10). Ze voerde wel aan dat ze na haar vrijlating maar heel kort meer thuis was (CGVS vrouw, p. 10). Uit haar verklaringen blijkt echter dat ze na haar aankomst in België nog contact had met zowel haar eigen ouders als uw familie (CGVS vrouw, p. 3), zodat ze wel de mogelijk had om zich hierover te informeren. Ook wist uw vrouw niet hoe het geld voor uw vrijlating werd overhandigd, noch of uw familieleden wisten door wie u werd meegenomen en waar u werd vastgehouden (CGVS vrouw, p. 11). Daar al deze elementen de kern van jullie asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u en uw vrouw worden verwacht dat jullie hieromtrent gedetailleerde informatie konden verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zouden hebben gelegd, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas ernstig onderuit gehaald.”

Verzoeker volhard in de door hem voorgehouden problemen die volgens hem zijn ontstaan naar aanleiding van de problemen van zijn oom. Aangezien zijn oom wel als vluchteling werd erkend, meent hij dat *“eveneens geloof (mag) worden gehecht aan de bedreigingen en mishandelingen van de ontvoerders, vermits dit dezelfde personen betreft waarvoor de oom van Verzoeker destijds is gevlucht”* (zie het verzoekschrift p. 4). Bijgevolg zou het volgens verzoeker onmogelijk zijn om het asielrelaas van de oom los te koppelen van dat van verzoeker, *“vermits zij dezelfde vrees koesteren voor dezelfde persoon”* (zie het verzoekschrift p. 4).

Verzoeker stelt het opvallend te vinden *“dat de motivering van de bestreden beslissing voornamelijk bestaat uit het gebrek aan antwoorden op vragen waarop Verzoeker moeilijk had kunnen antwoorden”* (zie p. 4). Hij wijst erop dat hij werd vastgehouden door personen die hun identiteit niet prijsgaven waardoor hij geen namen kan geven.

Gelet op de aard van de vragen die hem tijdens zijn detentie in zijn land van herkomst werden gesteld, is hij in de veronderstelling dat die personen op zoek waren naar zijn oom. Verzoeker besluit dat hij dienvolgens bedreigd werd door dezelfde personen waarvoor zijn oom destijds op de vlucht sloeg.

Hij laat tevens gelden dat hij door deze belevenis erg verward is en dat hij zich moeilijk kan herinneren hoe zijn familie de betaling van de borgsom regelde. Hij geeft te kennen dat hij informatie hieromtrent niet belangrijk acht, vermits de veiligheid van hemzelf en zijn gezin primeert.

De ambtenaar die op het Commissariaat-generaal het verhoor afnam kan volgens verzoeker vaststellen dat ook de echtgenote van verzoeker getraumatiseerd is door haar detentie en die van hem, en herhaaldelijk begon te wenen tijdens het verhoor. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal weinig respect lijkt te hebben voor zijn cultuur en het feit dat van hem veronderstelt wordt alle gegevens

omtrent het losgeld en de detentie van zijn vrouw mee te delen, toont volgens hem ook aan dat geen rekening werd gehouden met zijn leefwereld: *“het ontvoeren van een vrouw betekent inderdaad een schande voor de man, die de plicht heeft om zijn vrouw te beschermen”* (zie p. 4).

Verzoeker twijfelt aan de objectieve beoordeling van de commissaris-generaal, *“vermits zij de bestreden beslissing grotendeels baseert op het gebrek aan verschaffen van informatie omtrent de betaling van het losgeld. De betaling van het losgeld vormt echter slechts een ondergeschikt element in het asielrelaas van Verzoeker”* (zie p. 4).

Hij wijst op zijn eerdere verklaringen waarin hij stelt dat hij een goedbetaalde job bij de overheid als loodgieter had, waarbij hij regelmatig van vakantie kon genieten en toch voltijds werd betaald. Hij stelt dat het onwaarschijnlijk is dat hij een dergelijke job zou opgeven indien zijn veiligheid en die van zijn gezin niet ernstig in het gedrang kwam.

Waar verzoeker erop wijst dat zijn belagers hun identiteit niet vrijgaven, antwoordt de Raad dat dit geen afdoende verklaring vormt voor zijn onwetendheid dienaangaande, gelet op de vaststelling dat hij en zijn echtgenote, zelf door deze personen werden vastgehouden en zowel zijn familie als die van zijn echtgenote, hen geld overhandigden voor hun vrijlating, met wie ze overigens nog contact hebben (zie verhoorverslag verzoeker, p. 4; het verhoorverslag Z. K., zijn echtgenote, p. 3).

Aangaande het aangehaalde trauma, erkent de Raad dat elke asielzoeker -en dus ook verzoeker en zijn echtgenote- in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekers, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moeten zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005). Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben (RvV, nr. 30 915 van 1 september 2009).

De verklaring van verzoeker dat hij de informatie over de betaling van de borgsom niet belangrijk achtte aangezien hij vond dat de veiligheid van zijn gezin primeert, illustreert het gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker, temeer daar de betaling van de borgsom een essentieel onderdeel vormt van het asielrelaas: de betaling van de borgsom is geenszins *“een ondergeschikt element”* zoals verzoeker wil doen geloven.

Deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van dezelfde verklaaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

Vervolgens wijst de commissaris-generaal in zijn beslissing op enkele tegenstrijdigheden en inconsistenties in verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote aangaande zijn ontslag op het werk: *“Zo verklaarde u dat u zelf uw ontslag bij de staatsorganisatie ‘Gorvodokanal’ indiende in juni 2012, hoewel u het tijdstip waarop u uw ontslag indiende niet met zekerheid kon aanduiden (CGVS, p. 5). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat u uw ontslag niet indiende, maar dat u op uw werkplaats werkte totdat u werd aangehouden op 15 juli 2012 en u na uw vrijlating meteen uit Tsjetsjenië en bijgevolg niet meer terugkeerde naar uw werkplaats (CGVS vrouw, p. 4). Toen zij met uw verklaringen werd geconfronteerd, antwoordde uw vrouw dat zij er misschien niet van op de hoogte is dat u uw ontslag hebt ingediend en dat u niet kon hebben verklaard dat u reeds in juni 2012 stopte met werken (CGVS vrouw, p. 4), wat de vastgestelde tegenstrijdigheden enkel bevestigt. Ongeacht het feit dat u zich niet precies kon herinneren wanneer u uw ontslag indiende, hoewel dit gezien de recentheid van dit feit wel redelijkerwijze van u verwacht kon worden, zijn uw verklaringen op dit punt trouwens weinig consistent. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u in juni 2012 uw ontslag indiende omwille van uw vertrek uit uw land en dit naar aanleiding van bedreigingen van mensen die bij u thuis langs kwamen (CGVS, p. 5). Nadien verklaarde u plots dat u toen stopte met werken omdat u ander werk wilde (CGVS, p. 12). Toen u werd gewezen op uw eerdere verklaringen dat u stopte met werken omdat u thuis werd bedreigd, antwoordde u dat u van werk wilde veranderen omdat u werd bedreigd in verband met uw werk. Mensen waren immers jaloers omdat u goed werk had en u werd thuis bedreigd. Daarom wilde u van werk veranderen en aan de slag gaan bij een privéfirma in plaats van bij de staat. Op de vraag door wie u dan werd bedreigd, antwoordde dat u niet precies weet hoe u deze mensen moet noemen, maar ze allemaal in het zwart gekleed en gemaskerd zijn. U vervolgde dat ze gewapend zijn en de president dienen (CGVS, p. 12). Deze beschrijving komt overeen met de beschrijving die u gaf van de personen die u op 15 juli 2012 thuis aanhielden, van wie u evenmin precies kon zeggen wie ze eigenlijk waren,*

maar ze later kadyrovtsi noemde (CGVS, p. 12, 18). In dit verband verklaarde u verder dat deze mensen ermee dreigden dat u niet meer bij de staat zou werken, u geen pensioen zou krijgen en uw kinderen nooit uitkeringen zouden ontvangen en dat dit alles gebeurde omwille van uw oom (CGVS, p. 12). Echter, uit uw eerdere verklaringen blijkt dat u voor uw arrestatie in juli 2012 nooit eerder problemen had gekend omwille van uw oom. Het is dan ook niet aannemelijk dat u reeds in juni 2012 uw ontslag indiende naar aanleiding van uw problemen met de autoriteiten omwille van uw oom (CGVS, p. 5, 12). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.”

In zijn verweer laat verzoeker gelden dat hij tijdens het verhoor verklaarde dat hij zijn ontslag zelf niet indiende, maar dat hij na zijn aanhouding op 15 juli 2012 wegvluchtte uit Tsjetsjenië.

Als zijn vrouw verklaarde dat zij niet op de hoogte was van zijn ontslag, bedoelde zij volgens hem dat hij geen ontslagbrief had geschreven of zijn ontslag niet persoonlijk bij zijn werkgever had aangezegd.

Verzoeker besluit dat er derhalve geen tegenstrijdigheid is.

Verzoeker herneemt zijn asielrelaas aangaande de bedreigingen van zijn belagers, waardoor hij zijn oude job moest opgeven.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd of hij zelf ontslag heeft genomen of ingediend en verzoeker hierop bevestigend antwoordde (zie verhoorverslag, p. 5). Bovendien verklaarde hij in juni 2012 te zijn gestopt met werken (zie het verhoorverslag, p. 5).

De uitleg in het verzoekschrift, p. 4) dat hij tijdens zijn verhoor zou hebben verklaard “dat hij niet zijn ontslag indiende, maar dat hij op zijn werkplaats werkzaam was totdat hij werd aangehouden op 15 juli 2012 en na zijn vrijlating wegvluchtte uit Tsjetsjenië en dienvolgens niet meer terugkeerde naar zijn werkplaats” is derhalve niet juist.

Vastgesteld wordt dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het louter herhalen van één versie van de feiten, met name die van zijn echtgenote, -welke reeds ongeloofwaardig werd bevonden in de beslissing omwille van de tegenstrijdigheden met de verklaringen van verzoeker-, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn.

Voor het overige beperkt verzoeker zich opnieuw tot het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen.

Dergelijke manier van handelen is niet dienstig om de motivering te weerleggen.

De Raad merkt op dat verzoeker de vaststelling aangaande zijn gebrekkige kennis en die van zijn vrouw omtrent de aan hen gerichte convocaties, niet betwist. Deze motivering wordt dan ook door de Raad als overgenomen: “Voorts legden u en uw vrouw een convocatie op uw naam en een convocatie op naam van uw vrouw voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat jullie verklaringen over de inhoud van deze documenten onaannemelijk vaag zijn. Zo wisten jullie niet wanneer elke convocatie werd afgeleverd. U wist verder niet wanneer u zich diende te melden, noch door welke dienst of door welke persoon u werd opgeroepen. U wist evenmin in welke hoedanigheid u werd opgeroepen. Deze informatie wordt nochtans duidelijk in de aan u gerichte convocatie vermeld. U noch uw vrouw wist ten slotte wat de reactie was van de betrokken diensten door wie jullie werden opgeroepen toen jullie op de opgegeven datum niet kwamen opdagen, en uw vrouw verklaarde dat jullie hier niet naar hebben geïnformeerd (CGVS, p. 8-9; CGVS vrouw, p. 6-7). Dergelijke onwetendheid aangaande documenten die jullie voorleggen ter staving van jullie asielaanvraag is niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees ten opzichte van uw herkomstland in belangrijke mate. In ditzelfde verband kan bovendien worden opgemerkt dat zowel u als uw vrouw overeenkomstig de voornoemde convocaties opgeroepen wordt in de hoedanigheid van getuige, wat evenmin wijst op vervolging.”

De commissaris-generaal hecht in zijn beslissing geen geloof aan de door verzoeker uiteengezette reisweg: “Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan de verklaringen van u en uw vrouw over jullie reisweg van Rusland naar België. Zo verklaarde zowel u als uw vrouw eerst naar Pyatigorsk (Rusland) te zijn gereisd, van waar jullie de trein namen naar Kiev (Oekraïne). In Kiev werden jullie elk opgehaald door een taxichauffeur die jullie met zijn personenwagen naar België vervoerde. Onderweg van Oekraïne naar België zouden jullie zelf niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en jullie werden onderweg niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 6-8, 10; CGVS vrouw, p. 5-6, 7-8). Deze verklaringen zijn weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan de verklaring van u en uw vrouw dat jullie beiden met een personenwagen zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zou zijn binnengekomen (CGVS, p. 10; CGVS vrouw, p. 8). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat jullie jullie Russische internationale paspoorten, waarvan zowel u

als uw vrouw verklaarde dat ze werden ingehouden en niet meer terug gegeven door de taxichauffeurs die jullie van Oekraïne naar België brachten (CGVS, p. 6-7; CGVS, vrouw, p. 5-6), bewust achterhouden voor de Belgische asiinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn, verborgen te houden. Te meer omdat jullie niet eens wisten waarvoor de taxichauffeurs deze paspoorten nodig hadden (CGVS, p. 6; CGVS vrouw, p. 6). Dit vermoeden wordt bovendien nog versterkt door volgende elementen. U noch uw vrouw kende ook maar één halte waar de trein onderweg van Pyatigorsk naar Kiev halt hield (CGVS, p. 9; CGVS vrouw, p. 8). Zowel u als uw vrouw verklaarde bovendien geen afspraken te hebben gemaakt met de taxichauffeurs die jullie van Oekraïne naar België brachten indien er onderweg aan een grenscontrole iets mis zou lopen (CGVS, p. 10; CGVS vrouw, p. 8). Noch wisten jullie of de taxichauffeurs een visum voor jullie reis naar België hadden geregeld of of er onderweg eventueel valse documenten werden gebruikt (CGVS, p. 7; CGVS vrouw, p. 6). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is en gezien het persoonlijke belang dat jullie hadden bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke jullie verklaarden een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat jullie zo weinig kunnen vertellen over het traject en de organisatie van de reis. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het in dit verband bovendien onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg en dat zij jullie niet op de hoogte brachten over eventuele documenten die tijdens jullie reis naar België werden gebruikt.

In ditzelfde verband is het voorts evenmin aannemelijk dat u verklaarde niet te weten of uw vrouw ooit een internationaal paspoort heeft gehad (CGVS, p. 7). Jullie verklaarden namelijk allebei dat jullie internationaal paspoort hadden aangevraagd omdat jullie op reis wilden gaan naar Turkije (CGVS, p. 5; CGVS vrouw, p. 5). Verder zei uw vrouw nog dat u uw internationaal paspoort zelf had aangevraagd en afgehaald (CGVS vrouw, p. 6), hoewel u verklaarde dat uw moeder uw internationaal paspoort in uw plaats aanvroeg en afhaalde (CGVS, p. 7). Toen uw vrouw met uw verklaring werd geconfronteerd, ontkende ze deze, doch voegde ze toe dat uw moeder alles verder regelde nadat jullie internationale paspoorten aan jullie werden uitgereikt (CGVS vrouw, p. 6), wat deze tegenstrijdigheid geenszins opheft. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.”

Verzoeker antwoordt hierop dat de buitengrenzen van de Europese Unie zeer aanzienlijk zijn en dat het onmogelijk is om hierop een waterdichte controle uit te voeren.

Hij stelt dat het verder onwaarschijnlijk is dat hij en zijn echtgenote documenten achterhouden, in het bijzonder hun internationale paspoorten; hij wijst op de door hen neergelegde documenten op het Commissariaat-generaal. Hij merkt tevens op dat de commissaris generaal niet twijfelt aan zijn identiteit en die van zijn echtgenote en stelt dat de verklaringen omtrent de reisweg van ondergeschikt belang zijn in het licht van het asielrelaas.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel concreet element aanvoert op basis waarvan kan worden aangenomen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

Zijn uitleg dat het onmogelijk is om een waterdichte controle te hebben over alle buitengrenzen van de Europese Unie, heeft slechts de waarde van een blote bewering.

De door verzoeker neergelegde documenten vermogen, naar het oordeel van de commissaris-generaal zijn beslissing niet wijzigen daar deze documenten uitsluitend informatie bevatten met betrekking tot de identiteit van verzoeker en die van zijn gezin, met betrekking tot de loopbaan en studie van hem en zijn echtgenote. Deze informatie wordt door de commissaris-generaal niet betwist, maar heeft geen betrekking op de door verzoeker aangehaalde problemen.

Verzoeker voert aan dat hij redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten bij te brengen. Hij wijst erop dat zijn asielaanvraag ook moet worden beoordeeld in het licht van zijn afgelegde verklaringen op het Commissariaat-generaal.

Hij stelt dat zijn relaas in het geheel bekeken coherent en plausibel is en overeenstemt met feiten over het land van herkomst die welbekend zijn, zodat zijn asielrelaas geloofwaardig is en blijft.

Het feit dat de stukken niet up-to-date zijn, is aldus volgens hem geen argument om de asielaanvraag te verwerpen; zelfs zonder documenten is het mogelijk om op basis van mondelinge verklaringen erkend worden.

De Raad erkent dat verklaringen van een asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen, *quod non in casu*.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

De commissaris-generaal was in zijn beslissing verder van oordeel dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, om in aanmerking te komen voor de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker stelt vooreerst dat de motivering in de beslissing omtrent de actuele situatie in Tsjetsjenië overkomt als “knip- en plakwerk” en stelt dat door de commissaris-generaal niet onderzocht werd in welke mate de federale en Tsjetsjeense autoriteiten een effectieve bescherming verlenen aan slachtoffers van ontvoeringen en afpersingen.

De Raad wijst erop dat een ongeloofwaardig relaas niet als basis kan dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar de algemene situatie in het land van herkomst, met name naar de mensenrechtenschendingen in Rusland, het gebrek aan optreden door de lokale autoriteiten en de onmogelijkheid om uit te wijken naar een andere regio omwille van de politieke en militaire instabiliteit in het land, wijst de Raad erop dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Het risico op het lijden van schade in de zin van doodstraf of executie; of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker, dient immers *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier door de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke

In zoverre de verwijzing naar het jaarrapport van 2012 van “Amnesty International” over Rusland door verzoeker werd aangewend voor het bekomen van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat dit om dezelfde reden niet kan volstaan.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wijst verzoeker er na een theoretische uiteenzetting over voormeld artikel 48/4 op dat (zie verzoekschrift, p. 7) *“recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, en dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending”*.

De Raad onderstreept dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

Waar verzoeker vervolgens verwijst naar de mensenrechtenschendingen in Rusland, het gebrek aan optreden door de lokale autoriteiten en de onmogelijkheid om uit te wijken naar een andere regio omwille van de politieke en militaire instabiliteit in het land, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Het jaarrapport van 2012 van “Amnesty International” over Rusland vermag niet de bevindingen van de commissaris-generaal aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië te weerleggen. Het rapport getuigt immers van een continue wederopbouw van Tsjetsjenië en van het feit dat gewapende groepen in 2012 minder actief zijn in vergelijking met de andere regio’s in de Noordelijke Kaukasus. Het rapport vermeldt nog wel mensenrechtenschendingen bij ordehandhaving door de overheidsdiensten, wat echter door de commissaris-generaal geenszins betwist wordt, waardoor het rapport niet vermag het besluit van de commissaris-generaal dat *“de situatie er actueel niet van die aard (is) dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet”* te weerleggen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal zich terecht beperkt tot het bijvoegen van informatie enkel met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van voormelde wet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. Verzoeker voert ook nog aan in zijn verzoekschrift dat de motiveringsplicht geschonden is. Hij geeft een theoretische omkadering over de materiële motiveringsplicht en besluit dat (zie p. 13) *“de motieven die die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht, en dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen”*.

De Raad merkt op dat de verzoeker nalaat zijn beweringen aan de hand van concrete elementen te staven, waardoor de aangevoerde schending niet wordt aangenomen.

2.9. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenfinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 19 september 2012, afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is en bijgestaan door zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE